

Hogyan lehetünk elégedettek?

Lekció: Péld 30,1-9/Textus: 1Tim 6,3-10

2020. december 6.

Az apostol sorai azt a kérdést helyezik ma elénk: hogyan lehetünk elégedettek? Van, aki azt mondja, ez lehetetlen. Hogyan lehetnénk elégedettek egy olyan évben, egy olyan adventben, amikor körülötünk járvány dúl? Talán sehogy. Lehetetlen itt elégedettséget, benső békességet, egyensúlyt találni. Mások pedig azt mondják talán, hogy szükségtelen a megelégedés, még a kérdés is kérdés, jó-e elégedettnek lenni bármikor is; nem azt jelenti-e bármiféle elégedettség, hogy már nem akarunk továbblépni, nem szeretnénk többet, nincs, ami előre vigyen. Mintha az elégedetlenség lenne az előrehaladás, vagy a fejlődés motorja.

Ugyanakkor a bibliai értelemben vett „elég” úgy tölti be az ember lelkét, szívét minden időben és minden körülmények között, úgy jelent Istennel megélt békességet, hogy közben nem lúgozza ki előlünk annak a vágyát, hogy előre lépjünk, egészséges értelemben többet akarjunk, változtassunk, küzdjünk, hogy Istent akarjuk szolgálni a világban; és közben minden élethelyzetben elérhető a mély benső elégedettség.

Három gondolatban adja ezt elénk Pál apostol:

1. A magunk által szerzett nyereség szegénysége, üressége;
2. Az Istennel megélt nyereség mindent betöltő gazdagsága;
3. Gyakorlati következmények: mit tegyünk, hogyan éljünk.

1. A magunk által szerzett nyereség szegénysége

Mindannyian szeretnénk bizonyos dolgokat megnyerni, bizonyos valóságokat megszerezni, birtokolni, akár fizikai, anyagi dolgokról van szó, akár lelki valóságokról. Mert amit megszerzünk, ami a miénk, az úgy tűnik, végre biztosan a birtokunkba került, azt uraljuk. C. S. Lewis Perelandra c. regényében nagy-szerűen mutatja be a birtoklás erejét az ember szívében. Ez a regény egy képzeletbeli világba, egy képzeletbeli bolygóra vezet bennünket, amelynek Perelandra a neve, és egy olyan világban találjuk itt magunkat, amelyet még nem ért el, még nem rontott meg a bűn. Látjuk az első emberpárt, akik közvetlen közösségben vannak Istennel, akit C. S. Lewis itt Maleldil-nek hív. Közvetlen harmóniában élnek az őket körülvevő természettel, egymással, és egészen mélyen otthon vannak Isten által önmagukban is. Teljes harmóniában és szépségben élnek tehát ezen a különös bolygón, ahol minden az övék, de ami nem is tudatos, mert magától értetődő, mindig is így létező valóság. Ezen a bolygón úszó szigetek vannak. Maleldil (Isten tehát) egyetlen dolgot tiltott meg az emberpárnak Perelandrán: azt, hogy a szárazföldön aludjanak. Megjelenik azonban a bolygón a kísértő, a Földről, akit „nem ember”-nek hívnak, és minden erejével rá akarja venni az asszonyt, hogy hágja át az isteni parancsot. A kísérés egy drámai pillanatában ruhába öltözteti, és ráveszi, hogy egy zsebtükörben szemlélje magát. Célja, hogy az asszony elfeledkezzen arról, hogy lelke igazi otthona Istennél van, és ne a Vele való kapcsolatban élje meg és értelmezze önmagát, hanem lépjen ki maga mellé, mintegy a tükörben szemlélve önmagát, és kilépve az Istennel való kapcsolatból egy külső szempont felépítésével elemezze magát. A következő beszélgetés zajlik, a ruhára nézve, innen idézem, a nem ember szól:

- Nem tartod meg? – kérdezte. – Lehet, hogy viselni kívánod néhanap, még ha nem is egész nap.
- Megtartani? – kérdezte a nő, mint aki nem egészen érti, miről van szó.
- Elfelejtettem – válaszolta a nem ember. – Elfelejtettem, hogy nem a szilárd földön élsz, nem építettél házat, semmiképpen sem lehetsz a magad asszonya. Megtartani, ez azt jelenti, hogy

letenni egy tárgyat oda, ahol tudod, hog mindig megtalálad; ahol az eső, az állatok vagy más emberek nem érhetik el. Neked akartam adni ezt a tükröt, hogy megtarthatd. Ez lett volna a királynő tükre, ajándék melyet a mennyekből hoztam a világotba: a többi asszonynak nem lett volna ilyesmije. De most eszembe juttattad. Nem lehet ajándék, nem tarthatod meg, nincs előrelátás, amíg úgy élsz, mint most, napról napra, akár az állatok. (177. o.)

Az asszony abban a bizalomban él, (akár az állatok?), hogy minden az övé, hogy Maleldil mindenről mindig gondoskodik. Mély elégedettségben éli az életét, és meg sem fordul a fejében, hogy milyen az, amikor valami nincs. Itt, a bűneset előtt, ahol ez a képzeletbeli történet zajlik, a bizalom valami olyan stabil, magától értetődő valóság, ahogyan azt mi sohasem tapasztaltuk, elképzelni sem tudjuk. A bizalom a mi világunkban, ha jelen van is, mindig csak annak a bizonytalanságával, félelmével beárnyékolta van jelen, hogy „mi van, ha mégse?” Ott viszont még semmi sem lépett az ember és Isten közé. A történet megragad valamit abból, hogy miért annyira fontos birtokolnunk, megnyernünk dolgokat, vagy más valóságokat. Hogyan akarja a szívünk azt a bizonyosságot, azt a biztos valóságot megragadni, hogy képpel élve: „ha leteszem, akkor ott van.” Ott marad. Tudni fogom mindig, hogy ott van. Nem kell azon függenem, hogy mit tesz Isten. Megsejtet valamit a történet a birtoklási vágy mély belső mozgatórugóról. Amikor mi minden áron megnyerni, megszerezni, birtokolni akarunk, abban ott van az ember szívének ez a mély bizonytalansága.

A felolvasott bibliai szakasz két területet nevez néven, ahol a nyereségvágy erősen megjelenik: a tévtanítások, ill. ami a háttérükben áll, valamint az anyagiak.

A tévtanításokról kezd el az apostol beszélni Timóteushoz, de azoknál mélyebbre mutat. Azt olvassuk: *„ha valaki tévtanokat hirdet, nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédéhez, és a kegyességhez illő tanításhoz, az felfuvalkodott, és nem tud semmit.”* Határozottan azt állítja ezzel az apostol: igenis létezik egy evangéliumi, Krisztushoz kötődő mérce és igazság a tanításban. Máshol a levelében beszél arról, milyen tartalomban térnek el ettől a tévtanítók. Itt azonban tovább megy, mert nem a tévtanítások tartalmáról kíván beszélni, hanem arról, hogy mi hajtja, mi motiválja a tévtanítókat. Így folytatja: *„az ilyen ember felfuvalkodott és nem tud semmit, hanem a vitatkozás és szóharc betegségében szenved, amelyből irigység, viszálykodás, istenkáromlás, gonosz gyanúsítás származik.”* Azt mondja tehát, hogy a tévtanítók munkássága körül megjelenik a felfuvalkodás, a vitatkozás és a szóharc, és ezt követi az irigység, a viszálykodás, a gonosz gyanúsítás. Ha még mélyebbre megyünk, és meg akarjuk ragadni a mozgatórugókat, Pál apostol azt mondja: *„ezek a kegyességet – azaz az Istennel megélt életet – a nyereszkedés eszközeinek tekintik.”* Meg akarnak belőle gazdagodni, birtokolni akarnak. Az Istennel megélt életet, istenfélelmet, kegyességet arra használják, hogy maguk számára szerezzenek meg valamit. Ott és akkor, ill. azóta is sokszor anyagi javakat, de nagyon gyakran ennél többről van szó. Ahol a hit kérdésében beteges szóharc és viszálykodás születik, az annak a jele, hogy hatalmi harc folyik. A háttérben nem feltétlenül az igazság keresése zajlik, hanem a szív mély belső elégedetlensége áll. Hatalmat, befolyást, fontosságot, elismerést szomjaz és keres az ember szíve.

Terjesszük ezt ki a tévtanításról minden más olyan helyzetre, ahol a saját életünkben azt látjuk, hogy nem értelmes vita, hanem szóharc, viszálykodás, irigység zajlik! Fel kell tennünk a kérdést: mi van ennek a mélyén, mi mozgatja ezt? Megláthatjuk, hogy az, hogy valamit meg akarunk szerezni. Előfordul, hogy egy keresztény ember látszólag valamilyen bibliai igazságért harcol, de valójában mást akar megszerezni magának. Ahol szóharc, viszálykodás, rosszindulatú előfeltételezés van, ott valami mély hiányt, valami döntő elégedetlenséget próbálunk kompenzálni a harccal. Valamit meg akarunk nyerni magunknak lélektani értelemben. Ahol azonban ezt a nyereséget szomjazzuk, meg kell látnunk: ott a

veszekedések súlyos szegénysége, életet kiraboló valósága jelenik meg. Amíg erre nem látunk rá, ez megmérgezi az életünket.

Másik terület, ahol a nyereségről, valaminek a megszerzéséről beszél az apostol, az az anyagiak. *„Akik pedig meg akarnak gazdagodni, - írja - kísértésbe, csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, ami az embereket pusztulásba és romlásba dönti. Mert minden rossznak gyökere a pénz szeretete.”* Azt mondja tehát, hogy a meggazdagodás iránti vágy a pénz szeretetét hozza magával, ami szintén nagyon mélyen gyökeredzik. Félreértés ne essék, a meggazdagodás vágya alatt nem a normális, kiegyensúlyozott élet iránti vágyat kell érteni. Nem azokról beszél itt az apostol, akik a mély szegénységből való felemelkedésre, a tisztas megélhetésre vágnak. A tisztas megélhetésen túli gazdagság vágyáról mondja, hogy abban megjelenik a pénz szeretete. Ezt két oldalról szeretném megragadni.

A pénz szeretete egyrészt akkor van jelen, ha a döntéseinkben mindent az irányít, hogyan adhatunk ki kevesebbet, és hogyan szerezhethetünk többet. Ez történhet nagyon racionális módon, pl. amikor egy családi beszélgetés keretében az egyik fél folyamatosan avval tud érvelni, hogy így megéri anyagilag, úgy pedig nem éri meg. Ezt a racionalitást téves iránytű irányítja, mintha a pénz volna a legfontosabb érték, mindennek a pénzszerzést kellene szolgálnia. A hideg racionalitás, ami emögött áll, mégsem leplezi, hogy a szív mélyén a pénz szeretete van. Másrészt az anyagiakhoz való helytelen ragaszkodás megjelenhet érzelmi formában is. Akár úgy is, ha éppen nem racionálisan kezeli az ember a pénzügyeit. Nézzünk egy pillanatra a szívünk mélyébe! Nem ismerős az érzés, amikor tényleg szeretjük a javakat; tényleg jól esik, ha gyarapszik a tulajdonunk, és elfog a jeges félelem, ha az fogyatkozni kezd? A szívünk mélyén rálehetünk az anyagiak utáni mély, erős vágyódásra. Lehet, hogy nem racionális formában, mégis valóságos erőként lehet ez jelen. Ezen a ponton érzékeljük, hogy a pénz szeretete mögött hiány és elégedetlenség áll. Félelem a jövőtől, félelem a szegénységtől, mély vágy, hogy elismerjenek mindazok miatt, amit a pénz által megszerzünk; mély vágy, hogy a pénz által legyenek már végre valaki. Az apostol azt mondja: aki ezt a nyereséget vágyja, akit a pénz szeretete irányít, azt üresség és kifosztottság várja. *„Akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amely pusztulásba és romlásba dönti az embereket.”*

Nyereségvágy, szóharc betegsége, anyagiak iránti szeretet. Talán tiltakozik a szíved. Nincs helye tehát életünkben a vitának? De igen, az egészséges vitának fontos szerepe van abban, hogy felismerjük az igazságot, amit önmagában egyikünk sem birtokolhat teljesen. Az egészséges vitához azonban nem kötődik az emberi bensőnek ez a mély elégedetlensége, sóvárgása, nem lesz belőle szóharc betegsége. Vagy azt kérdezheted: mi a baj az anyagiakkal? Talán nem pénzből élünk mindannyian? Nem keresztény képmutatás a pénz ellen beszélni? A válasz: igen, a pénz fontos része az életnek. A vagyon Isten ajándéka. A pénz szeretete, a hozzá való kóros viszonyulás lehet az a mérge, ami mindent megront és megkeserít, ami romlásba és szegénységbe dönt. Az ember meg akar szerezni valamit, de az eredmény kifosztottság és üresség. Az apostol evvel szembe valami egészen mást állít: az Istennel megélt nyereség gazdagságát. Lássuk, hogy mi ez!

2. Az Istennel megélt nyereség gazdagsága

Azt mondja Pál apostol: *„valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel.”* Ezzel a finom iróniával visszautal a nyereszkedő tévtanítókra. Kérdés, mit jelent ez a nyereség? Később azt mondja Pál: *„ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele!”* A ruházat fogalmába beletartozik a lakhatás is. Az apostol tehát azt mondja: a kegyesség, az Istennel élt élet olyan gazdagság, telítettség, aminek a jelenlétében elégedettek lehetünk a tisztas megélhetéssel.

Hogyan működik ez az Istennel való élet? Hogyan lesz ez valóban olyan meglepéssé az ember szívében, amely megszabadít azoktól a pusztító erőktől, ami miatt a vita a szóharc betegségévé lesz, vagy ami miatt az anyagiakkal, a pénzzel való élés a pénz szeretetévé lesz? Hogyan történhet meg? Mi ez a kegyesség, ami a meglepést adja?

A kifejezés, amit Pál használ: „kegyesség”, elhangzott korábban a levél harmadik fejezetében, ahol Jézus Krisztushoz vezet bennünket. Azt mondta ott az apostol egy korabeli himnuszt idézve: *„valóban nagy a kegyesség titka, aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben. Megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvitették dicsőségben.”* A kegyesség, az Istennel megélt élet tehát az a valóság, ami kiűzi a szívünkéből a pusztító erőket. Misztérium, titok abban az értelemben, hogy nincs hatalmunk megismerni, megnyerni, megszerezni, birtokba venni, hanem csak kereshetjük, kérhetjük, vágyhatjuk, amíg egy nap titokzatosan fel nem ragyog számunkra. Ez a titok, ez a misztérium ugyanakkor nem valami homályos ábránd, merthogy nagyon valós tartalma és nagyon valós története van: a názáreti Jézus Krisztus élete és története. Ő az, aki megjelent testben. Az örök Isten testté lett. Micsoda misztérium! Ő az, aki igaznak bizonyult lélekben, akiről a Szentlélek bizonyítást tett életében, halálában, feltámadásában. De ki értheti ezt? Ki fogadhatja be? Titok! A názáreti Jézus Krisztus az, aki megjelent az angyali, a szellemi világ előtt. Ő az, akit hirdettek és ma is hirdetnek a népek között. Ő az, akiben hittek, és ma is hisznek, és újabb és újabb emberek fognak hinni, amíg csak vissza nem jön.

Ez a történet, amit az apostol a kegyesség titkának mond, annyira fontos, hogy a keresztény egyházakban kialakult annak a módja, hogy Jézus történetét évről évre újraéljük, belépünk az Ő útjába, történetébe. Ezt nevezzük egyházi évnek. Ez kezdődik el Adventtel. Advent időszakában felnézünk Istenre, Aki megígérte, hogy meglátogatja, helyreállítja ezt a világot. Aztán eljön Krisztusban, így érkezünk el Karácsony ünnepébe, hogy leboruljunk a titok előtt: Isten emberré lett! Később elérkezik Jézus történetében a megkeresztelésének, majd a megpróbáltatásának és megkísértésének az ideje, amit a börtönben él meg a keresztény egyház. Mindez elvezet Krisztus titka következő csodájához, hogy a bennünket meglátogató Isten feláldozza magát a világ bűneiért a kereszten, hogy aztán egy még különösebb csoda nyíljon meg Húsvétkor. Nem tudta a halál magában tartani, szétfeszítette a romlás kereteit, feltámadt és él. Találkozik a tanítványaival, akiket megbíz azzal, hogy hirdessék a győzelmét minden népnek, de előtte meg kell várniuk a felülről érkező erőt és felhatalmazást. Jézus felemeltetik az Atyához, de elküldi a Szentlelket, aki Pünkösdkor leszáll a tanítványokra, akik azóta is hirdetik Krisztus uralmát, a Vele való megbékélés lehetőségét, az Istennel megbékélt élet csodáját és szépségét egészen addig, míg Jézus vissza nem jön, és újjá nem teremti a világot. Ez a kegyesség titka. Ez a mi történetünk. Miközben itt élünk a világ összes bizonytalansága között, járvány idején, beléptünk egy sokkal nagyobb történetbe. Mert ez mutatja meg, miért van szükségünk Jézus történetére.

Hogyan lesz Krisztus titka nyereség, meglepés a lelkünknek? A szóharc betegsége, valamint a pénz iránti vágy, amelyek tönkretesznek, szíved legmélyéhez kapcsolódnak. Olyan spirituális és lélektani erőt képviselnek, amely hatalmat gyakorol az életed felett. Hányszor akartad már abbahagyni az üres vitát? Hányszor mondtad már, hogy nem lépsz újra belé ebbe, akár a családotban? Hányszor mondtad már, hogy ha majd elég pénzed lesz, akkor más értékek mentén fogod irányítani az életedet? Hányszor tetted azt, amit nem tartottál helyesnek te magad sem, de ellenállhatatlanul vonzott a pénz megszerzése? Ezekkel a kérdésekkel hívóknak és nem hívóknak egyaránt szembe kell néznie. Pontosan tudjuk: nem úgy működik ez, hogy megrázzuk magunkat és mostantól mindent másként teszünk, nem lesz több szóharc és viszálykodás, nem lesz több pénzszeretet. Nem tudjuk magunkat megváltoztatni. Nem tudunk elégedettséget adni magunknak. Egy nagyobb erőre van szükség. Egy nagyobb igazságra,

nagyobb szeretetre, egy igazabb történetre, mint hogy az életünk célja csak annyi lenne, hogy a vitákban mindig igazunk legyen, mindig miénk lehessen az utolsó szó, vagy birtokoljunk dolgokat és megszerezzünk bizonyos élményeket. Valaki be kell, hogy töltsön. Szükségünk van egy nagyobb, szebb és igazabb valóságra, amely olyan erővel bír, hogy megújítja a képzeletünket, újraírja a szívünk vágyait. Szükségünk van arra a nagyobb igazságra, nagyobb szeretetre, amely nem csak az egész világnak ad új értelmet, mint Jézus története, hanem megelégti szívünk legmélyebb szomjúságát. Ez a történet, ez az erő a názáreti Jézus Krisztis személyében van. Őbenne érhet el, Őbenne tölthet be. Soha senki másban. Augustinus egyházatyja mondja: *„Magadnak teremtettél minket, és nyughatatlan a mi szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik.”* Csak Istenben nyugszik meg, csak Istenben elégszik meg, mert Ő alkotta, Ő formálta a Vele való közösségre.

Igazi nagy tragédiánk, hogy miközben (akár egyetért vele az értelmünk, akár nem), szívünk mélyén tudjuk ezt; ugyanakkor azt is tudjuk, hogy nem léphetünk be a szent Isten jelenlétebe. Ez az ember szívének igazi nagy dilemmája! Mélyen tudja a lényed a teremtettség révén, hogy csak Istenben nyugszik meg és csak Őbenne van elégedettség; de azt is nagyon mélyen tudja, hogy nem mehet oda, elszakadtunk tőle. Már nem Perelandrán élünk, mi már túl vagyunk ezen a történeten, ahol az asszony még Istennel teljes egységben, harmóniában és bizalomban létezett. Ez a feszültség az ember nagy tragédiája. Ezért vonakodik Isten fele menni az emberi szív, ezért keresi máshol a megelégedést, mert retteg a Szenttől, retteg az Igaztól. Ezért nehéz elindulni Isten felé indulni valakinek, aki még nem hívő, és ezért nehéz gyakran elindulni a keresztényeknek is az élet bizonyos területeinek a rendezésére. Valami visszatart. Ezért fáradtok meg sokan. Ezért veszítitek el sokan az Istennel való kapcsolatot. Vannak persze kifogások, magyarázatok, de a valóság nem más, mint hogy a szívemben ott van a vonzás és az ellenállás valamilyen bűn miatt. Nagy háború ez az emberben, de itt ragyog fel a kegyesség titka, Krisztus csodálatos gazdagsága. Igen, a bűnöm elvált az Istentől; igen, a legszívesebben elmenekülnék; de nem kell, mert Ő azért lett emberré, azért szenvedett helyettünk a kereszten, azért támadt fel, azért jelent meg az Atya színe előtt, hogy ezen az úton bennünket is magával vigyen. Vele együtt megjelenhetünk Isten szerető színe előtt. Ha Ő, a Fiú, bevisz téged az Atya jelenlétebe a maga igazságát, a maga szentségét rád ruházva, akkor tiéd lett a legnagyobb nyereség. Akkor betölt szeretete, és leoldódik rólad mindaz, ami eddig fogságban tartott. Akkor valóság esz, amit az apostol mond: *„valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel.”*

3. Gyakorlati következmények: hogyan engedelmeskedhetünk?

Az első, hogy bennünket, akik Krisztust követjük, mindez lelki, spirituális figyelemre hív. Az, hogy egykor megtapasztaltad a kegyesség titkát; hogy értelmekkel nagyon jól ismered és igaznak tartod Krisztus történetét, önmagában nem elég. Ha nem ápoljuk a kapcsolatot Vele, akkor ennek a megelégtető ereje elpárolog a szívünkből. A spirituális, lelki figyelem azt jelenti, hogy újra és újra, ha lehet, nap mint nap visszatérünk a megelégedés forrásához, belemerítkezünk ebbe a kapcsolatba. Amit megragadtunk, mint igazság, hogy egyedül Krisztus tölt be és egyedül Krisztus elégít meg, úgy ezt a mindennapok szintjén naponta meg kell élnünk, meg kell tapasztalnunk, át kell hogy járjon bennünket. Advent idején különösen is hangsúlyos naponként önvizsgálatot tartani: ma miben kerestem a megelégedést? Mi az, amiért hálát tudok adni? Miben ismerem fel, hogy akár a szóharc betegsége, akár a pénz szeretete kerekedett bennem ma felül? Hálás vagyok azért, amikor Krisztussal voltam ebben együtt, ha meg tudtam állni, hogy egy újabb szót mondjak, meg tudtam állni, hogy a pénz vágya elsodorjon; és bocsánatot kérek azért, amikor ez nem sikerült. Ezt jelenti a spirituális figyelem: a Krisztussal való kapcsolatban élés nap mint nap.

Másodszor az idei Adventben feltehetjük ezt a kérdést: hogyan élhetünk józanul és egyszerűen? Hogyan tarthatunk hiteles böjtöt akár a szavaink, akár a pénz, a vásárlás területén? Ha szeretnél ezekben növekedni, egy gyönyörű imádság a Példabeszédek könyvéből naponta az imádságod lehet: *„két dolgot kérek Tőled, mielőtt meghalok, ne tagadd meg tőlem! Óvj meg a hiábavaló és hazug beszédőt! Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges, hogy jóllakva meg ne tagadjalak, és ne mondjam: kicsoda az Úr; el se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!”* Bölcs imádság.

Harmadszor emlékeztessük magunkat arra, hogy a kegyesség titka túlmutat rajtunk! Túlmutat azon, amiit mi kapunk, és ez azért van, hogy továbbadjuk, hogy Krisztussal nézzük a körülöttünk levő világot. Látjuk magunk körül azt, ahova az emberi nyereségvágy vezet: irigység, viszály, gonosz gyanúsítás, pusztító kívánságok, ahogy az apostol mondja. Itt van körülöttünk ennek a valósága. Látjuk azt az ürességet is, ahova a pénz szeretete vezet. Ezekben a helyzetekben megnyílik a lehetőség rámutatni az ember szomjas szívére, rámutatni a nyereségvágy igazi természetére, rámutatni a Krisztus titkára és a Benne elérhető megelégedettségre. Adventben talán különösen megragadhatjuk az alkalmakat, hogy mindezt megéljük, kimondjuk mások előtt, akik Istent nem ismerik. Egyre nehezebb ez, mégis szeretnélek titeket hívni erre: lépjetek bele beszélgetésekbe, lépjetek be a Krisztusról szóló bizonyágtételbe! Beszéljete Róla bátran! Nem csak a járvány miatt. Szüksége van a világnak, hogy hallja ezt. Ne magadat féltsd! Tudom, ez egyre nehezebb. Az elmúlt napok politikai botrányaira utalva egy újságíró így fogalmazott: „még néhány közbotrány, és az utolsó szálig elveszítjük fontos szavainkat!” Egyre nehezebb Krisztust megvallani egy olyan világban, ahol a kereszténység, a nemzet, a család szavakat lenézik, megvetik, kigúnyolják. Érezzük ennek a súlyát. Mégis, ill. éppen ezért is nekünk beszélnünk kell Krisztusról, hirdetnünk kell Őt más embereknek. Ne arra nézzünk, ami miatt nehéz, hanem imádkozzunk az elbukókért, az elesettekért, kérjünk együttérzést irántuk! Imádkozzunk a magabiztosakért és hatalmasokért is! Imádkozzunk azokért a helyzetekért, ahol a szóharc dúl, vagy ahol a pénz szeretete mindent kifordít magából! Imádkozzunk ezért a világot!

Advent nagy reménysége és nagy ígérete, hogy az Úr Jézus Krisztus egy nap visszajön, és újjá teremti a világot, helyreállítja mindazt, ami most összetört. Felelősségünk van abban, hogy akkor majd, amikor visszajön, minél többen úgy álljanak Előtte, hogy ismerik Őt, felismerték a kegyesség titkát, megbékéltek Ővele. Isten ebben bennünket is használni akar. Hirdessük Krisztust a környezetünkben, szolgáljuk Őt! Tekintsünk hát Őrá, és erősödjünk meg az Ő igazságában: valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel. Ámen!

(Lovas András)